

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 178/2022-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Antolom, advokátom, Krivá 23, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č. k. 0 Er 724/1996 z 13. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. februára 2022 domáha zrušenia uznesenia všeobecného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia a navrhuje vec vrátiť Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia, ktoré si ústavný súd vyhl'adal v databáze súdnych rozhodnutí na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, vyplýva nasledovný stav veci:
3. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol námietky sťažovateľa ako oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie z 5. marca 2020 z dôvodu uplynutia rozhodnej doby podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). Okresný súd uviedol, že zo súdneho spisu vyplýva, že v tejto veci už uplynula rozhodná doba piatich rokov od doručenia prvotného poverenia súdnemu exekútorovi a súčasne nebolo zistené, že ide o exekúciu, ktorá sa podľa § 2 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. nezastavuje, a ani dôvody, v dôsledku ktorých by rozhodná doba neuplynula, ale sa predĺžila (§ 4 zákona č. 233/2019 Z. z.).

Na základe uvedeného v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. došlo 1. januára 2020 *ex lege* k zastaveniu predmetnej starej exekúcie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Napadnuté uznesenie je zjavne arbitrárne, nezákonné, nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov a z ústavného hľadiska neutržateľné.

b) Sťažovateľ namieta povinnosť uloženú mu upovedomením o zastavení starej exekúcie na úhradu paušálnych trov súdneho exekútora vo výške 35 eur z dôvodu, že súdny exekútor bol nečinný po dobu desiatich rokov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd uvádza, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania [čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu.

6. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, II. ÚS 70/2015, III. ÚS 402/2017, II. ÚS 154/2019). Totiž naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

7. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu

svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016).

8. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

9. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám, keďže v petite sa sťažovateľ nedomáha vyslovenia porušenia niektorého základného práva alebo slobody či ľudského práva a základnej slobody konkrétnym porušovateľom práv (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ síce v rámci obsahu ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnutým uznesením bolo porušené základné právo podľa čl. 46 ústavy, no bez toho, aby porušenie tohto základného práva premietol do petitu ústavnej sťažnosti. Inak povedané, sťažovateľ vôbec nevymedzil, porušenie akých práv, vo vzťahu k akému rozhodnutiu, ktorého orgánu verejnej moci má ústavný súd vysloviť. Preto je nutné vyhodnotiť, že v návrhu absentuje kvalifikovaný petit, resp. návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha, ktorý by slúžil ako východisko pre vymedzenie predmetu konania pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Taktiež nie sú splnené ani ďalšie podmienky ustanovené zákonom o ústavnom súde, a to preukázanie splnenia obligatórnej podmienky stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Rovnako k ústavnej sťažnosti nebola priložená kópia právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (požiadavka plynúca z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

10. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 45 a § 123 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je úplný a určitý, teda nie je vymedzený takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, pričom v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

11. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti a nie je ani povinný sťažovateľa vyzývať na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021), to platí obzvlášť za situácie, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený (m. m. II. ÚS 389/2021). Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

12. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (m. m. I. ÚS 77/2019, II. ÚS 176/2020).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu